

Сичките миѣния са оказаха противни на моето. Сичките чиновници говорѣха за продажността на войската, за невѣрността на сполуката, за осторожността и д. т. Сички полагаха, че е по-благоразумно да си останеме подъ покровителството на толовете жди ягката каменна стѣна, отъ колкото да излѣземе на открито поле, дѣто трѣба да са испитва щастieto на оружието. Най-послѣ, генералинтъ, като чу сичките миѣния, изстърси пепелта изъ чубучето си и произнесе слѣдующата рѣчь: „Господари мои! азъ съмъ длъженъ да ви обява, че отъ моята страна азъ съмъ съвѣршено съгласенъ съ миѣнието на господина прапорщика, защото това миѣние е основано на сичките правила отъ здравата тактика, която почти сѣкога предпочита настѣпателните движения предъ отбранителните». Тука са той задрѣ и захвана да набива своето чубуче. Моето самолюбие тържествуваше. Азъ изглѣдахъ чиновниците, които си шушиѣха незадоволни и обезсискоени, горделиво. — „Но, господари мои, продължи той, като изсиусна изъ устата си заедно съ своето издишание и единъ гжстъ облакъ димъ. — Азъ не мога да зема на себѣ си толкова голѣма отговорностъ, когато работата отива за безопасността на повѣренните ми отъ нейно императорско величество, най-милостивата моя царица, провинции. И така, азъ са съглашавамъ съ повечето гласове, които рѣшиха, че е по-благоразумно и по-безопасно да дочѣкаме обсадата въ градътъ, а нападѣнията на неприятелътъ да отбѣлсваме съ артилерията (ако самото ва бжде възможно) или съ излазание на полето.»

Сега чиновниците отъ своята страна поглѣдаха и на мене съ подсмивка. Сжѣтътъ са растури. Азъ не можяхъ да не пожалѣя за слабостите на почтенниятъ войникъ, който, противно на своите убѣждения, са бѣше